

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: J. Č., narozený X.
bytem X.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy ČR

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021, č. j. MD-19024/2021-160/3
MD/19024/2021/160

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 6. 2021 č. j. MD-19024/2021-160/3 MD/19024/2021/160 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 12. 4. 2021, č. j. MHMP 454524/2021/Ant (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 tohoto zákona, nezajistil, aby dne 7. 12. 2020 v 11:38 hodin v Praze 9, ul. Poděbradské (v blízkosti sloupu VO č. 900425, směr centrum) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič jel s vozidlem tov. zn. BMW, specifikované registrační značky, rychlostí 101 km/h, čímž překročil nejvýše dovolenou rychlost v obci. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 105 km/h, která byla snížena o - 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, (tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona). Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu). Tímto jednáním se tak provozovatel (žalobce) dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu, ve smyslu ust. § 125f odst. 4 tohoto zákona, za použití ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona, byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, a dále povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že správní orgán zahájil řízení o přestupku provozovatele v rozporu s právem. Správní orgán rozhodnutím ze dne 1. 3. 2021, č. j. MHMP 273893/2021/Ant zastavil řízení o přestupku žalobce jako řidiče dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Usnesení o zastavení řízení bylo žalobci doručeno dne 10. 3. 2021, právní moci nabylo dne 30. 4. 2021, kdy bylo zamítnuto odvolání proti němu podané. Správní orgán písemností ze dne 1. 3. 2021, č. j. MHMP 274681/2021/Ant zahájil proti žalobci řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona. Správní orgán nebyl vůbec oprávněn řízení proti žalobci zahájit. Je tomu tak proto, že § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu dává správnímu orgánu pravomoc zahájit řízení o přestupku provozovatele teprve poté, co je zastaveno řízení o přestupku řidiče. V nyní souzené věci v momentě, kdy správní orgán přistoupil k zahájení řízení o přestupku, nebylo řidiči ani doručeno usnesení o zastavení řízení. To navíc nabylo právní moci až o téměř dva měsíce později. Podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla tak nebyly splněny. Takové pochybení je přitom zcela zásadní, neboť nelze vyloučit, že

rozhodování žalovaného o odvolání proti usnesení o zastavení řízení nebylo ovlivněno právě skutečností, že je již zahájeno řízení o přestupku řidiče (zřejmě myšleno provozovatele – pozn. soudu), přičemž obě řízení nelze vést souběžně (srov. § 125g zákona o silničním provozu, a *minor ad maius* – nelze-li řízení zahájit, tím méně lze v řízení pokračovat či uznat přestupce vinným). Zákon jednoznačně vylučuje, aby řízení o přestupku provozovatele bylo zahájeno dříve, než je skončeno řízení o přestupku řidiče.

4. Za druhé pak žalobce namítal, že řízení o přestupku řidiče bylo zastaveno nezákonně, resp. rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče bylo nezákonné. Nejvyšší správní soud již judikoval, že nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení nelze napadat žalobou samostatně, nýbrž má být namítána v následné žalobě proti rozhodnutí, kterým je provozovatel uznán vinným. Žalobce tedy namítá, že rozhodnutí ze dne 28. 4. 2021 je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný rozhodoval o jiném podání, než které žalobce učinil, zároveň nevypořádal odvolací námítky žalobce. Žalobce v podaném odvolání nevznesl jedinou z námitek, které žalovaný v úvodu rozhodnutí rekapituloval. Žalobce v odvolání namítal, že správní orgán mohl vyžádat například originál fotografie z rychloměru v elektronické, a tedy kvalitnější verzi, umožňující zvětšit podobu řidiče, a prokázat tak shodu řidiče vozidla s žalobcem; rovněž v odvolání bylo tvrzeno, že vozidlo řídil žalobce. Žalobce nesouhlasil ani s odůvodněním rozhodnutí ze dne 28. 4. 2021 ohledně možného vyslovení viny, namítal, že je běžné, že provozovatel řídí vozidlo, tvrdil, že pro žalobce by bylo výhodnější být potrestán jako řidič.
5. Za třetí je žalobce toho názoru, že pokud již správní orgány zastavily řízení o přestupku řidiče, založily tím překážku věci pravomocně rozhodnuté, žalobce poukázal na čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2017, sp. zn. 7 Tdo 775/2017, šlo podle něj o tentýž skutek. Skutečnost, že prvé řízení bylo proti žalobci vedeno jako proti řidiči a druhé jako proti provozovateli, jakož i skutečnost, že bylo jednání jinak právně kvalifikováno, na věci nic nemění. Totožnost skutku je totiž dána tehdy, je-li zachována totožnost jednání, nebo totožnost následku. Jakkoli může být sporu o tom, zda je dána totožnost jednání, totožnost následku je v obou případech shodná, totiž taková, že dne 7. 12. 2020 v 11:38 došlo na ulici Poděbradská v Praze k potenciálnímu ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, jejich života, zdraví a majetku, překročením nejvyšší dovolené rychlosti o 51 km/h. Ze shora uvedených důvodů je žalobce přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a proto navrhuje jeho zrušení soudem.

III. Vyjádření žalovaného

6. Správní orgán I. stupně i žalovaný se při posuzování učinění dostatečných kroků ke zjištění pachatele přestupku řídil současnou judikaturou, a to především rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27, podle kterého nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení (rozsudek ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, bod 20). V okamžiku, kdy žalobce potvrdil, že vozidlo řídil, ještě řízení o přestupku zahájeno nebylo (magistrát jen prověřoval skutečnosti, které zjistil z podání provozovatele vozidla). Sdělení provozovatele vozidla o totožnosti řidiče jako důkaz v

žádném případě nestačí. Nejvyšší správní soud též uvedl, že se opakovaně vyjádřil k případům, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, respektive jím označeného řidiče, případně jejich zmocněnců, kteří jsou obstrukčními praktikami známi. V takových případech „oznámení“ provozovatele o tom, kdo vozidlo řídil, nevytvářejí překážku pro postih provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. Nekomunikativnost, oprávněné odepření výpovědi označeného řidiče či obstrukce, které takto označený řidič nebo jeho zmocněnec činí, jdou k tíži provozovatele vozidla. V případě nejrozumnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namístě nečinít takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel, označených řidičů či jejich zmocněnců jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nevhodné. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich předchozí činnosti (srov. např. rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, body 12 a 13). Podle zmínovaného rozsudku dále: *„V nynější věci magistrát správně poté, co mu údajného řidiče označila provozovatelka vozidla a co se sám označený řidič k řízení vozidla přiznal, zahájil proti řidiči (žalobci) přestupkové řízení. Pro řízení totiž byly dostatečné indicie o pachateli přestupku. S ohledem na shora uvedené však nemohl správní orgán v této situaci založit závěr o totožnosti jen na přiznání učiněném před zahájením přestupkového řízení (a to ani ve spojitosti s podáním provozovatelky vozidla). NSS v úvodu důkladně popsal průběh řízení s žalobcem, aby ukázal, že již záhy po zahájení přestupkového řízení se začal žalobce, respektive jeho zmocněnec, dopouštět nejrozumnějších procesních obstrukcí (nepodepsaná plná moc, zcela paušální a judikaturou mnohokrát vyvrácená námitka podjatosti proti všem úředníkům správního orgánu, opakované omluvy zmocněnce z jednání, nejrozumnější „chyby“ v podání odvolání apod.). Ostatně již samotný Ing. M. J. je správním orgánům i správním soudům dobře znám pro nejrozumnější obstrukční taktiky. Zmocněnec Ing. J. v přestupkových věcech spojených např. s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, Ochranou řidičů, o. s., a nejrozumnějšími dalšími subjekty vystupuje opakovaně (srov. k tzv. pojišťovně rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37, jen desátému senátu jsou nejrozumnější obstrukční praktiky Ing. M. J. známý např. z věcí řešených rozsudky ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 328/2018-32, ze dne 6. 2. 2019, č. j. 10 As 214/2018-47, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 10 As 13/2016-71, bod 24, a mnohými dalšími). NSS tedy uzavírá, že magistrát nejpozději v dubnu 2018. kdy se v řízení objevil zmocněnec Ing. M. J. (který okamžitě začal činit procesní obstrukce), mohl řízení o přestupku řidiče zastavit a projednat přestupek provozovatele vozidla.“* Na základě výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku v případě Ing. J. jako zástupce přímo nabádá.

7. K námitce týkající se zahájení řízení v rozporu s právem žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2021, č. j. 50 A 27/2020-37 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2021, č. j. 33 A 53/2019-86. Z těchto rozsudků žalovaný dovodil, že ač postup správního orgánu I. stupně mohl být částečně vadný, nezpůsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí.
8. Námitka, že již bylo řízení o přestupku řidiče zastaveno, tudíž vznikla překážka věci pravomocně rozhodnuté, by mohla být důvodná pouze, pokud by došlo k porušení zásady ne bis in idem, tedy dvojí potrestání za tentýž čin, což by nastalo pouze za předpokladu totožnosti skutku. Jak dovodila trestněprávní judikatura i teorie,

totožnost skutku je zachována za předpokladu, jestliže: a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, c) jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v případech uvedených pod písm. a) a b) alespoň částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu (srov. Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. II. dík, 5. vydání. Praha: C. H. Beck 2005, s. 1682). O totožnosti skutku rozhodují jen okolnosti a závěry skutkové, nikoliv právní. V případě přestupku řidiče byl odvolatel stíhán za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, tj. za překročení rychlosti o 40 km/h a více v obci. Jako provozovatel byl odvolatel stíhán za přestupek dle ust. § 125f odst. 1 citovaného zákona, tj. že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu. Z uvedeného je zřejmé, že se jedná o dva odlišné skutky a nikoli jeden. Navíc, kdyby byl přijat výklad žalobce, znamenalo by to velmi snadnou možnost, jak objektivní odpovědnost provozovatele vozidla obcházet, neboť by postačovalo pouhé přiznání se k přestupku před zahájením řízení a kvůli následné pasivitě řidiče by vždy došlo k zastavení řízení, poté by již nebylo možné potrestat provozovatele vozidla, takový výklad je však absurdní.

9. Co se týče naříkaného rozhodnutí ze dne 28. 4. 2021, č. j. MD-11739/2021-160/3, tak toto není předmětem soudního přezkumu, tudíž soud ani nemůže jeho nepřezkoumatelnost či nezákonnost posuzovat.
10. Žalovaný z těchto důvodů navrhl žalobu zamítnut.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním věci bez jednání. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.*
13. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

14. Podle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazují, a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
15. Z těchto ustanovení vyplývá, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní a subsidiární k odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Dle odborné literatury: „*Jinými slovy řečeno se jedná o povinnost správního orgánu projednat předmětný přestupek provozovatele vozidla teprve tehdy, když přes veškeré úsilí, které od něj lze důvodně očekávat v souladu s principy dobré správy, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě - řidiči, takže věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nebo zahájené řízení o přestupku řidiče zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“ (Bušta, Pavel; Kněžínek, Jan, Zákon o silničním provozu: Komentář, Wolters Kluwer, ASPI).
16. V projednávaném případě žalobce byl dne 14. 1. 2021 vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, který v předmětný čas na předmětném místě řídil vozidlo specifikované registrační značky. Žalobce následně dne 27. 1. 2021 sdělil, že řídil vozidlo on sám. Žalobce byl vyrozuměn ze dne 29. 1. 2021 předvolán k ústnímu jednání (zásilku převzal dne 15. 2. 2021). K ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil, proto bylo z důvodu důkazní nouze dne 1. 3. 2021 vydáno usnesení o zastavení řízení, téhož dne vydal správní orgán oznámení o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Obě písemnosti byly žalobci doručeny dne 10. 3. 2021.
17. K tomuto datu tedy nebylo řízení o přestupku žalobce coby řidiče předmětného vozidla pravomocně ukončeno. Pokud správní orgán prvního stupně zahájil řízení o přestupku provozovatele, aniž vyčkal právní moci usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, dopustil se vady řízení. Tato vada řízení ovšem neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť byla zhojena okamžikem, kdy usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče se stalo pravomocným, tj. dnem 30. 4. 2021. K obdobným závěrům došel i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 8. 2021, č. j. 50 A 27/2020- 37 a Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 33 A 53/2019-86.
18. V projednávaném případě lze mít dále za to, že skutečným cílem procesní strategie žalobce, resp. jeho zástupce, v přestupkovém řízení bylo pouze dosažení zániku přestupkové odpovědnosti v důsledku uplynutí promlčecí doby a vytvoření případného prostoru k uplatnění tohoto žalobního bodu. Účelem § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je, aby byl za spáchání přestupku primárně potrestán řidič vozidla na základě subjektivní odpovědnosti a až subsidiárně provozovatel vozidla na základě objektivní odpovědnosti. Žalobce se nicméně od počátku snažil dosáhnout pouze toho, aby za přestupek nebyl potrestán nikdo (řidič ani provozovatel), o čemž svědčí zejména skutečnost, že na výzvu správního orgánu I. stupně označil za řidiče sám sebe (přičemž vyjádřil ochotu spolupráce), načež se bez omluvy nezúčastnil ústního jednání, následovalo blanketní odvolání, které bylo až na výzvu doplněno. Žalobci přitom muselo být zřejmé, že jeho sdělení má povahu vysvětlení podle § 137 odst. 4 správního řádu, které nelze v přestupkovém řízení použít jako důkazní prostředek (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2021, č. j. 50 A 20/2020-21). Žalobce si předvolání k jednání osobně převzal, v předvolance byl žalobce poučen, že jeho osobní účast na jednání je nutná, byl informován i o dalším postupu správního orgánu, tj. že v případě nedostavení se bude řízení zastaveno z důvodu důkazní nouze a bude zahájeno řízení o přestupku provozovatele. Žalobce si též jako zmocněnce zvolil Ing. M. J., který je správním soudům známý obstrukčními taktikami (jak Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2021, č. j. 5 As 110/2019-32, případně ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27). Soud proto nemá pochyb o tom, že se žalobce svým sdělením pouze snažil zabránit odložení věci pro nezjištění osoby řidiče [srov. § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu], které by vedlo k dřívějšímu zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Žalobcovu jednání tudíž nelze charakterizovat jinak než jako zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, nebo ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018-46). S ohledem na uvedené tedy soud shrnuje, že nevyčkání na pravomocné ukončení přestupkového řízení týkající se odpovědnosti řidiče nepředstavuje procesní vadu takové intenzity, která by v konečném důsledku měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, navíc je tato vada zjevně bez vlivu na učiněná skutková zjištění a na hmotněprávní posouzení. Vzhledem k tomu není tento žalobní bod důvodný. Žádné konkrétní skutečnosti nenasvědčují žalobnímu tvrzení, že rozhodování žalovaného o odvolání proti usnesení o zastavení řízení mohlo být ovlivněno skutečností, že je již zahájeno řízení o přestupku provozovatele.

19. Žalobce ve své další námitce ve vztahu k rozhodnutí ze dne 28. 4. 2021 (o potvrzení usnesení o zastavení řízení ze dne 1. 3. 2021) namítal, že žalovaný v tomto rozhodnutí ze dne 28. 4. 2021 nevypořádal řádně odvolací námitky, resp. že žalobce jako odvolatel vznesl jiné odvolací námitky, než byly vypořádány. Žalobce také namítal, že správní orgán mohl vyžádat například originál fotografie z rychloměru v elektronické, a tedy kvalitnější verzi, umožňující zvětšit podobu řidiče a prokázat tak shodu řidiče vozidla s žalobcem; rovněž výslovně uvedl, že vozidlo řídil, neboť nikdo jiný jej neužívá. K těmto žalobním námitkám stran nezákonnosti rozhodnutí vydaných v řízení o přestupku řidiče soud konstatuje, že tato argumentace přesahuje meze soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, a soud se jí proto podrobněji nezabýval. Soudu v tomto řízení totiž nepřísluší hodnotit zákonnost rozhodnutí vydaných v jiných řízeních, která jsou ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelná. Otázka zákonnosti či věcné správnosti těchto rozhodnutí je mimo meritum projednávané věci. K obdobným závěrům došel též Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 8. 2021, č. j. 50 A 27/2020-37.
20. Zdejší soud doplňuje, že judikatura, kterou má žalobce zřejmě na mysli, nepřipustila provozovatele vozidla jako osobu oprávněnou k podání žaloby ve věci přezkumu zastavení přestupkového řízení proti řidiči vozidla (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 214/2019-23). Pokud však v tomto konkrétním případě jde o totožnou osobu, žalobce měl samozřejmě jako účastník řízení právo na podání žaloby proti rozhodnutí ze dne 28. 4. 2021 a na plný soudní přezkum.

21. Žalobní polemika o výhodnosti té které varianty potrestání není relevantní z hlediska posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí, pokud má žalobce za to, že pro něj bylo výhodnější být potrestán jako řidič vozidla, měl možnost se na jednání dostavit a své doznání viny učinit před správním orgánem, když o nutnosti osobní účasti byl informován v předvolání, byl též poučen o dalším zamýšleném postupu správního orgánu, pokud se k jednání nedostaví.
22. V projednávané věci tedy soud přezkoumává toliko, zda je dána odpovědnost žalobce jako provozovatele, tedy zda obecní úřad obce s rozšířenou působností učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a zda řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
23. Podle zdejšího soudu prvostupňový orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (provozovatel byl vyzván ke sdělení osoby řidiče, tento označil sám sebe, osoba řidiče tak byla ztotožněna), avšak v následně zahájeném řízení o přestupku řidiče nebyly dostatečné důkazy pro shledání viny.
24. Správní orgány respektovaly judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 10. 4. 2019, č. j. [1 As 406/2018-34](#)), podle kterého „je třeba doznání stěžovatele ke spáchání přestupku v rámci podání vysvětlení považovat za zcela dostatečný podklad pro zahájení přestupkového řízení vůči stěžovateli jako řidiči vozidla. Správní orgán I. stupně neměl důvod o věrohodnosti sdělení stěžovatele jakkoliv pochybovat, neboť se jeví jako pravděpodobné, že vozidlo v posuzované době užíval jeho provozovatel.“
25. Prvostupňový správní orgán zahájil řízení s žalobcem coby řidičem, žalobce se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavil, proto prvostupňový orgán správně konstatoval, že z důvodu důkazní nouze bude muset být řízení zastaveno. Zde správní orgán postupoval podle rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. [1 As 406/2018-34](#), kde Nejvyšší správní soud vyslovil, že „pokud se správnímu orgánu v průběhu přestupkového řízení nepodařilo stěžovatele vyslechnout a podpořit tak zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl uznat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Měl tedy toto řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavit a zahájit se stěžovatelem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.“ V rozsudku ze dne 7. 8. 2019, č. j. [6 As 115/2019-28](#), pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „v situacích, kdy provozovatel vozidla sám sebe označí za řidiče a v zahájeném řízení o přestupku řidiče zůstane zcela pasivní, tedy správní orgány budou muset pečlivě vážit, zda nejde o procesní obstrukci, zda má smysl pokračovat v řízení o přestupku řidiče, nebo je namíste je zastavit a zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla předtím, než uplyne promlčecí doba.“
26. Správní orgány se v řízení o přestupku provozovatele správně zabývaly tím, zda byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění řidiče, odůvodnění v prvostupňovém rozhodnutí soud shledává příléhavé, dostatečné a věcně správné. Prvostupňový správní orgán zdůraznil, že žalobce si předvolání k jednání o přestupku řidiče osobně převzal, v předvolance byl žalobce poučen, že jeho osobní účast na jednání je nutná, byl informován i o dalším postupu správního orgánu, tj. že v případě nedostavení se bude řízení zastaveno z důvodu důkazní nouze a bude zahájeno řízení o přestupku provozovatele. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí také konstatoval, že

z předmětné fotodokumentace nebylo možné zjistit totožnost řidiče. Správnímu orgánu se tak nepodařilo v přestupkovém řízení zajistit dostatek důkazů k tomu, aby žalobce jako řidiče mohl shledat vinným, přitom pouhé podání vysvětlení provozovatele vozidla sdělující údajného řidiče, které nelze považovat za důkaz, není dostatečné. Soud v tomto případě již nepřezkoumává správnost rozhodnutí, ve kterém správní orgány shledaly, že obviněnému řidiči nebylo spáchání přestupku dokázáno, toto rozhodnutí je pravomocné, soudu není z úřední činnosti známo, že by proti němu byla podána správní žaloba.

27. Soud má za to, že na jeho závěrech nic nemění ani vyjádření zmocněnce žalobce Ing. J. v odvolání proti usnesení o zastavení řízení, podle kterého měl vozidlo řídit žalobce. Podstatné je, že žalobce se bez omluvy nezúčastnil ústního jednání před správním orgánem I. stupně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 406/2018-34: *“Pokud se správnímu orgánu v průběhu přestupkového řízení nepodařilo stěžovatele vyslechnout a podpořit tak zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl uznat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Měl tedy toto řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavit a zahájit se stěžovatelem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.”* Soud má za to, že vyjádření o vině žalobce jako řidiče v odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení mělo za cíl opět pouze oddálit zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
28. Konečně při přezkumu skutečnosti, zda byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění řidiče, nemohl přihlídnout k vyjádření žalovaného, který poukazoval na obstrukční taktiky zmocněnce žalobce, když podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, č. j. [6 As 115/2019-28](#) případná úvaha správního orgánu o neúčelnosti vedení řízení o přestupku řidiče se pak bude muset odrazit v odůvodnění rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla, aby bylo možné přezkoumat, zda byly učiněny všechny rozumné kroky ke zjištění řidiče vozidla.
29. Konečně k namítané překážce věci rozhodnuté soud připomíná, že přestupek řidiče a přestupek provozovatele vozidla jsou dva odlišné přestupky, přičemž přestupek provozovatele je vůči přestupku řidiče subsidiární. Za stejné jednání, jež vedlo ke spáchání přestupku, nemůže být postižen současně řidič i provozovatel vozidla (viz např. z poslední doby rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. [1 As 33/2018-37](#), nebo ze dne 7. 10. 2020, č. j. [7 As 214/2019-23](#)). V případě, kdy je řidič a provozovatel vozidla jedna a tatáž fyzická osoba, je jednočinný souběh přestupku řidiče a přestupku provozovatele vozidla vyloučen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. [1 As 41/2017-32](#)), a to z důvodu subsidiarity skutkových podstat, kdy podpůrné ustanovení se uplatní pouze v případě, pokud se neužije kvalifikace primární. Z téhož důvodu má soud za to, že nemůže být dána ani překážka věci rozhodnuté. K obdobným závěrům dospěl též zdejší soud ve věci sp. zn. 4 A 57/2020. Jiný výklad by zcela znemožnil postih provozovatele ve smyslu ust. § 125g odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, které přímo předpokládá zastavení přestupkového řízení proti řidiči.
30. Námitka zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýká posuzované věci.

31. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. září 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně